

Sygn. akt VI GC 2169/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Barbara Suwara

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko L. P.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami procesu obciąża powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 2169/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2016 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego L. P. kwoty 923,92 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 587,94 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 24 lipca 2013 roku strony zawarły pisemną umowę numer (...) o świadczenie usług drogą elektroniczną, na mocy której powód udzielił pozwanemu dostępu do informatycznej platformy wymiany informacji o wolnych ładunkach i pojazdach ciężarowych (serwis (...)), w zamian za co pozwany był zobowiązany do uiszczania comiesięcznej opłaty w wysokości wynikającej z cennika obowiązującego w dniu zamówienia usługi, po doliczeniu podatku VAT. Powód wskazał, że zapewnił pozwanemu dostęp do przedmiotowego serwisu, a pozwany z usług korzystał. Z tytułu realizacji swojego świadczenia powód wystawił dwie faktury VAT na łączną kwotę 587,94 złotych. Pierwsza z faktur VAT wystawiona została w dniu 24 listopada 2015 roku, druga zaś – w dniu 24 grudnia 2013 roku. Obie nie zostały opłacone przez stronę pozwaną.

Dodatkowo, zgodnie z ustawą o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, powód wystawił pozwanemu noty księgowe w związku z poniesionymi kosztami windykacji, wobec czego domaga się również od pozwanego kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

Stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 12 maja 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 664433/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 sierpnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2604/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił roszczenie powoda w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia, pozwany L. P. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że w dniu 30 września 2013 roku przesłał powodowi wypowiedzenie umowy, zaś za okres wypowiedzenia umowy wynoszący 30 dni uiszczył powodowi opłatę zgodną z umową. Pozwany wskazał, że z chwilą doręczenia wypowiedzenia, dostęp do systemu (...) został mu przez powoda zablokowany.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przyznał, że na początku października 2013 roku otrzymał wypowiedzenie umowy złożone przez pozwanego. Powód wskazał jednakże, że w § 4 ust. 2 umowy strony przewidziały miesięczny okres rozliczeniowy – pierwszy okres rozliczeniowy obejmował okres od dnia 24 lipca 2013 roku do dnia 23 sierpnia 2013 roku. Na podstawie § 3 umowy pozwany zaakceptował dodatkowo Regulamin świadczenia usług i bezpieczeństwa Systemu (...), zaś zgodnie z punktem 4.5.5 b) tego regulaminu okres wypowiedzenia umowy wynosił 3 miesiące ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego. Pozwany złożył wypowiedzenie umowy datowane na dzień 30 września 2013 roku, które powód odebrał na początku października 2013 roku, a zatem oświadczenie to zostało złożone w okresie rozliczeniowym trwającym od dnia 24 września 2013 roku do dnia 23 października 2013 roku. W związku z tym trzymiesięczny okres wypowiedzenia rozpoczął bieg na koniec tego okresu rozliczeniowego. Wobec tego okres ten obejmował kolejne 3 okresy rozliczeniowe – przypadające od dnia 24 października 2013 roku do dnia 23 listopada 2013 roku, od dnia 24 listopada 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku oraz od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia 13 stycznia 2014 roku. Pozwany zapłacił należność za okres od dnia 24 października 2013 roku do dnia 23 listopada 2013 roku i bezpodstawnie zaniechał płatności za pozostałe dwie opłaty abonamentowe. Powód zaprzeczył, jakoby pozwany miał zablokowany dostęp do systemu (...), o czym świadczy fakt, że L. P. po raz ostatni logował się do systemu w dniu 29 marca 2014 roku. Niezależnie od powyższego powód zauważył, że kwestia dostępu pozwanego do systemu nie ma znaczenia dla zasadności roszczenia o zapłatę, albowiem umowa łącząca strony uprawniała do ograniczenia pozwanemu dostępu do serwisu (...) w przypadku nieuregulowania płatności abonamentowych.

Na rozprawie w dniu 28 czerwca 2017 roku pozwany L. P. oświadczył, iż zawarta z powodem umowa miała tylko jedną stronę, podpisana została w pośpiechu na stacji benzynowej i nie otrzymał on żadnego stanowiącego jej integralną część regulaminu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 24 lipca 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z L. P. w formie pisemnej umowę numer (...) o świadczenie usług drogą elektroniczną w ramach systemu (...) polegających na zapewnieniu L. P. dostępu do teleinformatycznej platformy wymiany informacji o wolnych ładunkach i pojazdach ciężarowych – Serwisu (...), na który składają się: Giełda Ładunków i Ofert, Bezpieczna Firma i (...).

Zgodnie z treścią zawartej umowy L. P. miał uiszczać na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. opłaty za świadczone usługi z góry w trybie miesięcznym, w wysokości określonej w cenniku aktualnym na dzień składania zamówienia, po doliczeniu podatku VAT. Okres rozliczeniowy rozpoczynał się w dniu złożenia zamówienia (§ 4 punkt 3 umowy).

niesporne, a nadto: umowa o świadczenie usług w ramach systemu (...) numer (...) – k. 17 akt

L. P. oświadczył, że zapoznał się i zaakceptował Regulamin świadczenia usług i bezpieczeństwa Systemu (...) opublikowany na stronie (...).

umowa o świadczenie usług w ramach systemu (...) numer (...) – k. 17 akt

Dnia 30 września 2013 roku L. P. przesłał do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usług dostępu do systemu teleinformatycznego (...).

Przedmiotowe pismo na początku października 2013 roku zostało odebrane przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

niesporne

L. P. złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 24 lipca 2013 roku w okresie rozliczeniowym trwającym od dnia 24 września 2013 roku do dnia 23 października 2013 roku.

Za świadczenie usług (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił L. P.:

- fakturę VAT numer (...) na kwotę 239,97 złotych tytułem opłaty abonamentowej za dostęp do systemu (...) w okresie od dnia 24 października 2013 roku do dnia 23 listopada 2013 roku,
- fakturę VAT numer (...) na kwotę 239,97 złotych tytułem opłaty abonamentowej za dostęp do systemu (...) w okresie od dnia 24 listopada 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku,
- fakturę VAT numer (...) na kwotę 239,97 złotych tytułem opłaty abonamentowej za dostęp do systemu (...) w okresie od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia 13 stycznia 2014 roku.

niesporne, a nadto: wypowiedzenie – k. 46 akt, faktury VAT – k. 18-19, 48 akt

L. P. uiszczył na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. należność wynikającą z faktury VAT numer (...).

potwierdzenie przelewu – k. 50 akt

W dniu 28 grudnia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił L. P.:

- notę księgową numer (...) na kwotę 167,99 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w związku z nieuregulowaniem należności wynikającej z faktury VAT numer (...),
- notę księgową numer (...) na kwotę 167,99 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w związku z nieuregulowaniem należności wynikającej z faktury VAT numer (...).

noty księgowe – k. 20-21 akt

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił także na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności

W ocenie Sądu powództwo należało oddalić.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego L. P. kwoty 923,92 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 587,94 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodząc z umowy o świadczenie usług drogą elektroniczną polegających na zapewnieniu pozwanemu L. P. dostępu do teleinformatycznej platformy wymiany informacji o wolnych ładunkach i pojazdach ciężarowych – Serwisu (...), okoliczności wypowiedzenia tej umowy przez pozwanego w okresie rozliczeniowym trwającym od dnia 24 września 2013 roku do dnia 23 października 2013 roku oraz wynikającego z Regulamin świadczenia usług i bezpieczeństwa Systemu (...) trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Poza sporem pozostawało, że strony procesu łączyła zawarta w dniu 24 lipca 2013 roku umowa numer (...) o świadczenie usług drogą elektroniczną, niesporna była także wysokość opłat abonamentowych, do uiszczania których pozwany L. P. był zobowiązany. P. bezsporne pozostawało, iż pozwany dokonał wypowiedzenia łączącej strony umowy w piśmie z datą w nagłówku „dnia 30 września 2013 roku”, które to pismo zostało odebrane przez powoda na początku października 2013 roku.

Okoliczność sporną w niniejszej sprawie stanowił natomiast okres wypowiedzenia, albowiem zdaniem pozwanego L. P. wynosił on jeden miesiąc, a zdaniem powoda – trzy miesiące, zgodnie z treścią Regulaminu świadczenia usług i bezpieczeństwa systemu (...).

W tak nakreślonych okolicznościach sprawy, wobec podniesionego przez pozwanego L. P. zarzutu nieotrzymania regulaminu przy zawieraniu umowy, rolą Sądu było ustalenie stanu faktycznego w tym zakresie i dokonanie oceny, czy pozwany L. P. był związany treścią przedmiotowego regulaminu, a w konsekwencji, czy postanowienia tego regulaminu mogą stanowić podstawę dochodzonego przez powoda roszczenia.

Z treści § 3 umowy z dnia 24 lipca 2013 roku jednoznacznie wynikało, że pozwany L. P. oświadczył, że zapoznał się i zaakceptował Regulamin świadczenia usług i bezpieczeństwa Systemu (...) opublikowany na stronie (...), a stanowiący podstawę dochodzenia przez powoda opłaty abonamentowej za trzymiesięczny okres wypowiedzenia.

Zgodnie bowiem z punktem 4.5.5 a Regulaminu świadczenia usług i bezpieczeństwa Systemu (...), w trybie długoterminowym (a taki charakter miała umowa zawarta z pozwanym) umowa może być wypowiedziana w formie pisemnej pod rygorem nieważności przez każdą ze stron, bez uzasadnienia, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego.

Regulamin, na który powołuje się powód, stanowi typowy wzorzec umowy, do którego zastosowanie znajdzie art. 384 k.c. Zgodnie z § 1 wskazanego przepisu, ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. W związku z tym, że w obrocie cywilnoprawnym coraz częściej używane są wzorce w postaci elektronicznej, ustawodawca w treści art. 384 § 4 k.c. nałożył szczególne obowiązki na stronę, która takim wzorcem się posługuje. W celu zapewnienia drugiej stronie kontraktu odpowiednich warunków do uzyskania treści wzorca, proferent powinien udostępnić wzorzec w postaci elektronicznej w taki sposób, aby druga strona mogła wzorzec ten przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności.

Moc wiążąca wzorca w postaci elektronicznej uzależniona jest zatem od jego dostarczenia drugiej stronie w szczególny sposób, przy czym skorzystanie przez kontrahenta z zapewnionej mu realnie możliwości zapoznania się ze wzorcem, nie jest warunkiem koniecznym do związania treścią wzorca. Według jednolitych w tej kwestii poglądów doktryny, wzorzec wiąże na zasadzie konsensu normatywnego – ustawowym wymaganiem, jakie musi być wypełnione przez stronę, która przy zawieraniu danego rodzaju umów posługuje się wzorcem, jest doręczenie tego wzorca drugiej stronie (tak m. in. G. Bieniek (red.), Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I-II, wyd. X, LexisNexis 2011) w taki sposób, by mogła ona ten wzorzec przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Chodzi o trwałość udostępnienia, którą należy rozumieć jako uniemożliwienie ingerencji w jego treść oraz zapewnienie możliwości jego przechowania i odtwarzania w zwykłym toku czynności – a więc bez konieczności

posiadania szczególnych kwalifikacji i specjalistycznego sprzętu (tak J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania, LexisNexis 2013). Wskazać należy, iż celem tak restrykcyjnego uregulowania tej kwestii jest ochrona praw adherenta, zapewnienie mu zachowania wzorca w niezmienionym kształcie oraz przeciwdziałanie jednostronnej zmianie warunków współpracy przez proferenta, który mógłby swobodnie wprowadzić zmiany do treści wzorca.

Jak się powszechnie przyjmuje, taką ochronę zapewnia doręczenie drugiej stronie wzorca umownego w formie elektronicznej w postaci trwałego nośnika informacji (płyty CD lub pen drive'a) albo pocztą elektroniczną, nie zaś jego umieszczenie na ogólnie dostępnej stronie www proferenta (szerzej T. S., Udostępnianie wzorca umowy w postaci elektronicznej, Przegląd Prawa Handlowego (...), s. 36 i następne). Wymogiem zastosowania wyjątku z § 4 art. 384 k.c. jest bowiem gwarancja integralności tekstu, zapewnienie możliwości jego odtwarzania i przechowywania w toku zwykłych czynności, bez specjalistycznych kwalifikacji i sprzętu, nie tylko w chwili zawierania umowy, ale przez cały czas konieczny dla ochrony praw adherenta.

Prawnie skuteczne doręczenie wzorca powinno zatem odbyć się w sposób opisany powyżej i to jeszcze przed zawarciem umowy. Tymczasem, w niniejszej sprawie brak jest dowodów na to, że pozwanemu L. P. udostępniono wzorzec Regulaminu świadczenia usług i bezpieczeństwa Systemu (...) w sposób elektroniczny opisany powyżej, gdyż jak już wskazano – wymogów z § 4 art. 384 k.c. nie spełnia udostępnienie wzorca regulaminu na ogólnodostępnych stronach www. W sprawie zaś brak jest dowodów na to, że regulamin został pozwanemu doręczony inaczej niż poprzez stronę (...).

Obowiązek udowodnienia, że wzorzec został doręczony kontrahentowi proferenta i że doręczenie nastąpiło przed zawarciem umowy, zgodnie z ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu wynikającymi z art. 6 k.c., spoczywa na proferencie – powodzie, który ma interes w wykazaniu mocy wiążącej takiego dokumentu. Tymczasem, mimo podniesionego przez pozwanego zarzutu, strona powodowa przedmiotowej okoliczności nawet nie starała się wykazać, prezentując stanowisko, że wystarczające było odesłanie pozwanego do wzorców zamieszczonych na stronie www. Ze stanowiskiem tym – biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania – nie sposób się jednakże zgodzić.

W świetle zebranego materiału dowodowego uznać więc należało, że wzorzec umowny dotyczący Regulaminu świadczenia usług i bezpieczeństwa Systemu (...) nie został pozwanemu L. P. doręczony zgodnie z wymogami § 4 art. 384 k.c. (w odpowiedniej formie i przed zawarciem umowy), co skutkować musiało konkluzją o braku jego mocy wiążącej dla stron umowy.

Powyższemu wnioskowi nie stoi zaś na przeszkodzie fakt, iż pozwany L. P. w zawartej umowie o świadczenie usług potwierdził, że zapoznał się przedmiotowym regulaminem i go akceptuje (§ 3), albowiem sam podpis na umowie kwitujący doręczenie wzorca nie sanuje braku doręczenia wzorca umownego, jeżeli do takiego doręczenia w rzeczywistości nie doszło. Podobnie złożenie podpisu pod tzw. klauzulą fikcji, czyli klauzulą, w której strona potwierdza, że zapoznała się z treścią wzorca i wyraża zgodę na włączenie go do treści umowy, tak jak w niniejszej sprawie, nie przesądza jeszcze o spełnieniu wymogów z art. 384 k.c., które decydują o związaniu wzorcem.

Oczywistym przy tym pozostaje, iż brak doręczenia pozwanemu L. P. regulaminu w odpowiedniej formie i przed zawarciem umowy nie ma wpływu na fakt skutecznego zawarcia umowy z powodem. Prawną konsekwencją niedopełnienia przez powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wymagań związanych z doręczeniem wzorca powoduje, iż stron nie wiążą zapisy w nim zawarte, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że strony obowiązywał trzymiesięczny termin wypowiedzenia umowy.

Poza sporem pozostawało, że strony niniejszego postępowania zawarły umowę o świadczenie usług dostępu do teleinformatycznej platformy wymiany informacji, do której to umowy – na podstawie art. 750 k.c. – odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy o zleceniu, w zakresie nieuregulowanym ustawą z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczeniu usług drogą elektroniczną (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz. 1219).

Zgodnie z treścią art. 746 § 1 k.c. dający zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie. Powinien jednak zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia; w razie odpłatnego zlecenia obowiązany jest uiścić przyjmującemu zlecenie część wynagrodzenia odpowiadającą jego dotychczasowym czynnościom, a jeżeli wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, powinien także naprawić szkodę.

Zlecenie może wypowiedzieć każda ze stron, bowiem jest to stosunek oparty na wzajemnym zaufaniu i dlatego strony nie mogą z góry zrzec się skutecznie uprawnienia do wypowiedzenia umowy z ważnych powodów (art. 746 § 3 k.c.).

Bezsprzecznie, pozwany wypowiedział umowę pismem z datą w nagłówku „dnia 30 września 2013 roku”, zaś powód z treścią pisma zapoznał się na początku października 2013 roku. Jako że umowa łącząca strony nie regulowała kwestii okresu wypowiedzenia (a z powyżej wskazanych względów, Regulaminu świadczenia usług i bezpieczeństwa Systemu (...) nie mógł znaleźć w tej kwestii zastosowania), skutek oświadczenia powoda w postaci wypowiedzenia umowy utożsamiać należy z datą zaznajomienia się z tym oświadczeniem przez powodową spółkę.

W konsekwencji uznać należało, że pozwany L. P. winien uiścić wynagrodzenie za świadczone przez powoda usługi za okres rozliczeniowy do dnia 23 października 2013 roku, co też bezsprzecznie uczynił. Nieuprawnione jest zatem domaganie się przez powoda należności za okres wypowiedzenia wynoszący trzy miesiące, nie znajduje też uzasadnia w postanowieniach umowy łączącej strony jednomiesięczny okres wypowiedzenia wskazywany przez pozwanego, umowa w tej kwestii nie zawiera bowiem żadnych postanowień. Na marginesie tylko wskazać należy, że pozwany L. P. opłacił fakturę VAT wystawioną tytułem opłaty abonamentowej za dostęp do serwisu (...) w okresie od dnia 24 października 2013 roku do dnia 23 listopada 2013 roku (uznając okres jednomiesięcznego wypowiedzenia).

Mając na względzie powyższe i uznając, wobec kwestionowania tej okoliczności przez pozwanego, że powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie wykazał, że doręczył pozwanemu L. P. przewidujący trzymiesięczny okres wypowiedzenia umowy wzorzec Regulaminu świadczenia usług i bezpieczeństwa Systemu (...) w sposób przewidziany w § 4 art. 384 k.c. (a więc w inny sposób niż poprzez udostępnienie na stronie www), w konsekwencji czego regulamin ten nie może stanowić podstawy domagania się przez powoda opłat abonamentowych za okres wypowiedzenia, a w konsekwencji czego również niezasadne jest domaganie się rekompensaty za odzyskiwanie należności, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 746 k.c. w zw. z art. 384 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 7 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) stosowanych a contrario powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 24 lipca 2017 roku